

27

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 14 grudnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Technologii Krzemianów.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 33) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Technologii Krzemianów, zwany dalej w skróceniu „instytutem“.

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie technicznej, organizacyjnej i ekonomicznej, mających na celu postęp techniczny i gospodarczy w zakresie technologii tworzyw opartych na surowcach mineralnych.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Lekkiego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonywania planowych zadań:

- 1) Zakład Technologii Szkła z Głównego Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie,
- 2) Laboratorium Przemysłu Szklarskiego w Zawierciu z Centralnego Zarządu Przemysłu Szklarskiego,
- 3) Laboratorium Przemysłu Materiałów Wiążących w Groszowicach z Centralnego Zarządu Przemysłu Materiałów Wiążących,
- 4) Laboratorium Przemysłu Wapienniczego Plaza — Kraków z Centralnego Zarządu Przemysłu Materiałów Wiążących,
- 5) Laboratorium Przemysłu Ceramiki Budowlanej w Andrespolu z Centralnego Zarządu Przemysłu Ceramiki Budowlanej,
- 6) Ośrodek Dokumentacji Naukowo-Technicznej Przemysłu Materiałów Wiążących w Groszowicach z Centralnego Zarządu Przemysłu Materiałów Wiążących

oraz maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt objęte spisem inwentarza na dzień 1 września 1951 r.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Przemysłu Lekkiego: w z. J. Grzymek

28

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 listopada 1951 r.

w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Na podstawie § 16 uchwały Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej, objętej planami inwestycyjnymi, począwszy od planu inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-3, poz. 124), zarządza się, co następuje:

§ 1. Podległe Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej jednostki organizacyjne, objęte planami centralnymi, jak również objęte planami terenowymi wydziału pracy i pomocy społecznej prezydiów wojewódzkich rad narodowych i Prezydiów Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz referaty pracy i pomocy społecznej prezydiów powiatowych rad narodowych, zobowiązane są ściśle stosować zasady dyscypliny rzeczowej i finansowej realizacji planów inwestycyjnych, a w szczególności zasady zawarte w uchwale Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-3, poz. 124), instrukcji w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na 1951 r., wprowadzonej zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r. wraz z późniejszymi zmianami, oraz w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Naruszenie zasad dyscypliny inwestycyjnej stanowi w szczególności:

- 1) świadome obniżanie wartości kosztorysowej inwestycji wprowadzonej do planu;
- 2) angażowanie środków inwestycyjnych na roboty, usługi lub dostawy niezgodnie z rzeczowym progra-

mem planu inwestycyjnego lub ponad limit finansowy właściwego tytułu;

- 3) zlecenie wykonania dokumentacji technicznej bez zatwierdzonego założenia projektu;
- 4) dokonywanie zamówień z późniejszym terminem dostaw, niż przewidziano w harmonogramie wykonania inwestycji;
- 5) dokonywanie zamówień bez określenia ceny dostawy na zasadzie cennika lub cen opartych na wstępnej kalkulacji, a gdy chodzi o import, na warunkach innych, niż to przewidują ogólne warunki dostaw towarów z importu;
- 6) rozpoczynanie robót, prowadzonych systemem gospodarczym, przed otwarciem wypłat, bez umowy lub bez zlecenia udzielonego na piśmie lub bez zapisu w dzienniku budowy, bez wyceny na podstawie kosztorysów lub bez stwierdzenia głównego (starszego) księgowego, że zlecenie posiada pełne pokrycie w ramach limitu finansowego inwestora;
- 7) wykonywanie robót w rozmiarach przekraczających program rzeczowy;
- 8) zaniechanie obowiązku zawiadamiania inwestorów nadrzędnych o przewidywanym niewykorzystaniu środków inwestycyjnych;
- 9) zaniechanie obowiązku bieżącego przesyłania do banków finansujących odpisów umów, zleceń i zamówień (w tym również dodatkowych), podlegających zapłacie ze środków inwestycyjnych;
- 10) nieterminowe przedkładanie bankowi finansującemu dokumentacji prawnej i technicznej, dokumen-

tów ustalających wysokość zadań oszczędnościowych oraz dokumentów stwierdzających wykonanie tych zadań na etapie projektowania;

- 11) używanie zaliczek ze środków inwestycyjnych niezgodnie z celem, na który zostały wypłacone, oraz nieterminowe ich rozliczanie;
- 12) zaniebywanie obowiązku terminowego sprawdzania faktur przedstawianych do zapłaty i dopuszczanie do zastępczego dysponowania przez banki środkami inwestycyjnymi;
- 13) zaniebywanie obowiązujących terminów sprawdzania rachunków przejściowych i ostatecznych;
- 14) zaniebywanie obowiązku dostarczania wykonawcy dokumentacji technicznej w terminie przewidzianym w umowie;
- 15) zaniebywanie innych obowiązków wynikających z przepisów o dyscyplinie inwestycyjnej.

§ 3. Inwestor obowiązany jest do sprawdzania na miejscu budowy przez swoje organa faktur, wystawianych przez przedsiębiorstwa wykonawcze, i porównania, czy wyszczególnione w fakturach roboty zostały faktycznie wykonane. Wyrazem tej kontroli jest potwierdzenie na oryginale faktury lub sformułowanie zastrzeżeń.

§ 4. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia dyscypliny inwestycyjnej decyzję o zastosowaniu sankcji podejmuje kierownik danej jednostki inwestycyjnej zgodnie z postanowieniem § 13 wymienionej w § 1 uchwały Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r.

2. W stosunku do pracowników w jednostkach objętych planami terenowymi podejmuje decyzję na szczeblu:

- a) inwestora bezpośredniego i głównego — prezydium powiatowej rady narodowej,
- b) inwestora naczelnego — prezydium wojewódzkiej rady narodowej bądź Rad Narodowych m. st. Warszawy albo m. Łodzi.

3. W stosunku do pracowników w jednostkach centralnych sankcje stosuje Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. W przypadku gdy naruszenie dyscypliny inwestycyjnej, będące wynikiem złej woli lub rażącego niedbalstwa, nosi znamiona czynu podlegającego ściganiu w myśl przepisów karnych, kierownictwo upoważnione do stosowania sankcji zobowiązane jest powiadomić o przestępstwie władze właściwej do ich ścigania.

Odpis zawiadomienia należy niezwłocznie przesłać do inwestora szczebla bezpośrednio wyższego oraz do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej (Departament Ogólny).

§ 6. 1. Przy stosowaniu sankcji należy w każdym przypadku brać pod uwagę całokształt ujawnionych okoliczności i stopień winy pracownika.

2. Przed zastosowaniem sankcji należy dać obwinionemu pracownikowi możliwość złożenia wyjaśnień.

§ 7. O nałożonej karze należy zawiadomić pracownika na piśmie z podaniem motywów.

§ 8. Jednostka inwestycyjna, która zastosowała sankcję, obowiązana jest zawiadomić o tym jednostkę inwestycyjną wyższego szczebla, załączając odpis decyzji wraz z uzasadnieniem. Wykonanie sankcji wymienionych w § 12 ust. 1 lit. c i d powołanej w § 1 uchwały Rady Ministrów wymaga zatwierdzenia jednostki inwestycyjnej wyższego szczebla.

§ 9. 1. Od decyzji wydanych w I instancji służy odwołanie do kierownika jednostki organizacyjnej szczebla bezpośrednio wyższego.

2. Odwołanie można wnieść w ciągu 7 dni od doręczenia decyzji za pośrednictwem kierownika jednostki, który wydał orzeczenie.

§ 10. 1. Sankcja może być wykonana tylko na podstawie orzeczenia ostatecznego.

2. Orzeczenie wydane przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, orzeczenie wydane w drugiej instancji oraz orzeczenie, od którego nie złożono w terminie odwołania, są ostateczne.

§ 11. Zarządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1951 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

- 29

ORZECZENIE Nr 18 MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 30 listopada 1951 r.

o przejęciu i przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 lit. B i ust. 5 oraz art. 2 ust. 1 i 7 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) wraz z późniejszymi zmianami oraz § 65 ust. 1 i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212),

o r z e k a s i e:

- 1) na własność Państwa zostaje przejęte na podstawie art. 3 powołanej ustawy z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwo wymienione w załączniku pod lp. 1;
- 2) na własność Państwa przechodzą na podstawie art. 2 powołanej ustawy przedsiębiorstwa wymienione w załączniku pod lp. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9.

Przedsiębiorstwo, wymienione w załączniku pod lp. 1, było przedmiotem postępowania, określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. wznowionego zarządzeniem Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego. W toku tego postępowania zapadło postanowienie Głównej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw z dnia 10 sierpnia 1951 r. o przedstawieniu Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego wniosku o przejęciu tego

przedsiębiorstwa na własność Państwa, zatwierdzone postanowieniem tejże Komisji z dnia 30 października 1951 r.

Co do przedsiębiorstw, wymienionych w załączniku pod lp. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9, nie zgłoszono w terminie praw i zarzutów określonych w § 28 wyżej powołanego rozporządzenia.

Przedsiębiorstwo, wymienione w załączniku pod lp. 1, podlega przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem, a przedsiębiorstwa wymienione w załączniku pod lp. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9 przechodzą na własność Państwa bez odszkodowania, wszelkie w całości wraz z nieruchomością i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami, wolne jednak od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

Kierownik Ministerstwa Przemysłu Rolnego
i Spożywczego: *M. Hoffmann*